

Mijn opa

Toen ik bijna tien was, werd mijn opa vijfenzestig en hoefde hij niet meer te werken.

Hij vond dat helemaal niet erg.

Hij verveelde zich nooit, want hij had tweeëntwintig kleinkinderen (mijn vader had zeven zussen en een broer, die allemaal zelf ook weer kinderen hadden).

Hij had het dus heel druk met onthouden wanneer iedereen jarig was en cadeautjes kopen en naar verjaardagen gaan.

Dat deed hij altijd op de bromfiets, met mijn oma (niet toveroma, maar die andere) achterop.

Het was een grappig gezicht als ze aan kwamen rijden.

Ze droegen allebei een lange, zwarte jas aan en zo'n helm met van die leren flapjes opzij.

En mijn opa had ook een soort duikbril op, tegen de regen.

Op de dag dat ik tien werd, regende het heel hard.

Mijn opa's duikbril stond vol water toen ze binnenkwamen en mijn oma's jas was doorgelekt.

'Niet druipen op het parket,' riep mijn moeder snel en ze duwde ze terug naar de gang.

In onze huiskamer lag parket waar witte kringen op kwamen als er iets nats op viel.

Die kreeg je alleen weg door heel hard poetsen met boenwas en daar had mijn moeder een hekel aan.

Daarom mochten wij nooit in onze broek plassen of huilen in de huiskamer.

Als wij gevallen waren of gepest door de grote jongens op school, dan moesten we in de gang blijven staan en dan kwam mijn moeder ons daar troosten.

Later zijn we verhuisd naar een huis met vaste vloerbedekking, maar ik heb nooit meer gehuild in de huiskamer, gewoon vanzelf niet.

'Doe die bromfiets toch weg,' zei mijn moeder hoofdschuddend toen opa en oma hun natte jassen hadden opgehangen. 'Jullie zijn bejaard en jullie hebben geld genoeg. Koop een fatsoenlijke auto.'

'Ja,' zijn mijn vader. 'Koop ons Dafje. Wij hebben het toch niet meer nodig.'

'Ik zei: een fatsóenlijke auto,' bromde mijn moeder.

Maar opa vond een Dafje heel fatsoenlijk.

Hij pakte zijn portemonnee en haalde er een briefje van honderd uit.

'Ik neem hem,' zei hij. 'Geef me de sleuteltjes maar, dan rijden we er vanavond meteen mee naar huis.'

'Hoe kan dat nou,' zei mijn moeder. 'Je hebt niet eens een rijbewijs.'

'Ik heb geen rijbewijs nodig,' zei opa. 'Zo'n Dafje is niks anders dan een overdekte bromfiets.'

Mijn moeder schudde haar hoofd en mijn vader vroeg: 'En de bromfiets dan? Wat moeten wij daarmee?'

'Die mag Brammetje hebben,' zei opa. 'Voor later, als hij zestien is.'

(Brammetje was mijn broertje en hij was toen bijna tweeëneenhalf.)

Ze namen het Dafje nog diezelfde avond mee.

De bromfiets en de helmen lieten ze achter (een voor Brammetje en een voor de meisjes die bij hem achterop zouden mogen), maar de bril wilde mijn opa houden.

Die was nog van zijn eigen vader geweest, dus daar was hij aan gehecht.

Altijd als het regende, zette hij hem op en dat was maar goed ook, want het Dafje werd steeds ouder en het dak ging steeds erger lekken.

Mijn opa was wat je noemt een wegpiraat.

Een gevaar op de weg.

Hij gaf verkeer dat van rechts kwam nooit voorrang, want hij wist het verschil tussen recht en links niet (zei hij).

Hij reed altijd door rood, want hij was kleurenblind en zag het verschil tussen rood en groen niet (zei hij).

Maar als we gingen ganzenborden en hij had rood, dan zag hij altijd wel welke gans van hem was. Tot hij begon te verliezen. Dan pakte hij soms opeens de voorste gans en zei: 'Dit is toch de rode, of niet?'

Het enige wat hij niet deed was te hard rijden.

Dat kon ook niet met dat Dafje.

Hij reed nooit harder dan dertig, zelfs niet op de snelweg.

Dertig vond hij hard genoeg voor een overdekte bromfiets.

Maar dertig rijden op de snelweg is heel gevaarlijk!

Toch geeft hij nooit ongelukken gemaakt.

Hij reed met mijn oma samen stad en land af in ons oude Dafje en ze kwamen altijd veilig weer thuis.

Tot mijn oma ziek werd en doodging.

Kort daarna hield het Dafje er ook mee op.

Mijn opa was toen net tachtig geworden.

Hij is nu zesennegentig en heeft een scootmobiel.

Daarmee mag je rijden waar je maar wilt.

Op straat, op de stoep, zelfs in de Hema.

Ga *nóóit* naar de Hema als mijn opa daar boodschappen doet op zijn scootmobiel!

Dan ben je je leven niet zeker.

Laatst heeft hij de hele pan met warme rookworsten omver gereden en toen gaf hij ook nog die rookworsten de schuld.

Want de vorige keer dat hij in de Hema was stonden ze daar niet (zei hij).

Hij is nog steeds een ongelooflijke wegpiraat.